

Arrest

nr. 144 921 van 6 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name de beweerde problemen met zijn oom, schoonvader en de Kuchi's die zijn streek onveilig kwamen maken.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 80 520 van 27 april 2012 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Jebrail, een dorp in het district Injil in de provincie Herat.

Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Bij arrest nr. 137 810 van 2 februari 2015 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van verzoekers derde asielaanvraag d.d. 21 februari 2014 vernietigd omdat de betwisting met betrekking tot verzoekers exacte herkomst, met name het dorp "Ochak", blijft aanhouden en omdat het de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert.

In de thans bestreden beslissing van 19 februari 2015 neemt de commissaris-generaal aan dat het dorp Ochak inderdaad in de provincie Maidan Wardak gelegen is. Ofschoon verzoekers herkomst van Maidan Wardak reeds een twistpunt bleek te zijn ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, wordt in de bestreden beslissing terecht opgeworpen dat dit element evenwel geen determinerend motief betrof in de beoordeling van zijn asielmotieven. Verzoekers afkomst uit de provincie Maidan Wardak doet immers geen afbreuk aan de tal van ongeloofwaardigheden betreffende zijn asielmotieven, zoals zijn

ongeloofwaardige verklaringen over de reactie van zijn schoonfamilie op het huwelijk met zijn echtgenote en op het feit dat hij drie verschillende verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. Deze vaststellingen werden door de Raad in zijn arrest nr. 80 520 van 27 april 2012 bevestigd en die luidt als volgt: "(...) Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht gesteld dat verzoeker drie verschillende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker stelt dat er een fout moet zijn gebeurd bij de vertaling en dat hij bij vraag 20 heeft verklaard dat hij negentien maanden geleden zijn land heeft verlaten. Dat is echter weinig waarschijnlijk. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker op de vraag hoelang het geleden is dat hij uit Afghanistan is vertrokken het volgende antwoordde: "10 maanden geleden 9 a 10 maanden". Aangezien hij eerst antwoordde dat het tien maanden geleden was en daarna verduidelijkte dat het negen a tien maanden geleden was, is het niet aannemelijk dat hij negentien maanden geleden zou hebben geantwoord. De vaststelling dat verzoeker uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop hij Afghanistan heeft verlaten, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en van zijn asielrelaas. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij kan zeggen wanneer hij zijn land juist heeft verlaten, aangezien dit een ingrijpende gebeurtenis is. De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat zijn schoonfamilie hem met zijn echtgenote liet trouwen terwijl hij op dat ogenblik al geestelijke problemen had doordat zijn oom hem had verplicht om van een giftige plant te eten. Het is bovendien ook niet aannemelijk dat zijn schoonfamilie zich pas tegen hem keerde wegens zijn geestelijke problemen nadat zijn oom hen hiervan op de hoogte had gebracht en dat zij dit dus niet eerder zouden hebben opgemerkt. Dat zijn schoonfamilie op een afstand van anderhalf uur te voet woonde, kan deze vaststellingen niet verklaren.(...)" Of verzoeker van Ghazni dan wel van Maidan Wardak afkomstig is, was hierbij van ondergeschikt belang.

Aangezien verzoekers herkomst niet aan de kern van zijn relaas raakt en evenmin de geloofwaardigheid ervan herstelt en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

4.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De aan het verzoekschrift gevoegde foto's van zijn vrouw met kind in de streek van herkomst, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Deze foto's laten immers niet toe om inzicht te verwerven in de omstandigheden ervan en kunnen dan ook bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van de door hem beweerde problemen.

Verzoekers betoog dat aan de getuigenis van de plaatselijke dorpshoofden, waarin zowel zijn afkomst als zijn problemen bevestigd worden, geloof dient te worden gehecht nu dit document gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, kan bezwaarlijk worden volgehouden. Zoals reeds hoger vastgesteld heeft verzoekers immers tal van ongelooftwaardige verklaringen afgelegd betreffende zijn asielmotieven, zoals over de reactie van zijn schoonfamilie op het huwelijk met zijn echtgenote, en heeft hij drie verschillende verklaringen afgelegd over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. De getuigenis van de plaatselijke dorpshoofden kan deze vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Documenten moeten immers worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

Daar waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een stuk voegt dat hij als medisch attest bestempelt, merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit geen medisch attest als dusdanig betreft maar een verslag van een incident dat zich in 2012 heeft voorgedaan en reeds eerder kon zijn voorgelegd. Uit dit stuk blijkt tevens dat vaststelling van de anamnese onmogelijk is wegens gebrek aan informatie. De Raad stelt samen met verweerder vast dat op basis van het overgemaakte stuk blijkt dat de voorgewende crisis sindsdien geweken is en derhalve van geen invloed is op verzoekers derde asielaanvraag anno 2014.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Bovendien wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, lashkar genoemd, elk huishouden een man van gevechtleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Daar van dergelijke gedwongen rekrutering enkel sprake is in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectief controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen, toont verzoeker evenwel geen concreet verband aan met zijn individuele en persoonlijke situatie.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie voor Hazara's in Afghanistan, wijst de Raad er op dat het feit tot een bepaalde groep te behoren, er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoonst dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van een algemeen rapport.

4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Vermits verzoekers afkomst uit Wardak heden niet betwist wordt, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca vervat in het administratief dossier en uit de bij de verweernota gevoegde EASO, Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation, d.d. januari 2015, blijkt dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen

reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Wardak betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Wardak, en Afghanistan in het algemeen, niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Waar verzoeker argumenteert dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven van Kabul en hij de facto een IDP wordt en hij voorts nog wijst op de precare positie van de terugkeerders zoals ook vermeld in de laatste aanbevelingen van UNHCR, wijst de Raad er samen met verweerder op dat verzoeker blijkens zijn verklaringen afkomstig is van het dorp Ochak, district Behsud Markazi, provincie Wardak, waar hij zijn ganse leven heeft gewoond. Dit gegeven wordt thans niet meer betwist. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een IDP bij een terugkeer naar Afghanistan en kan bijgevolg ook niet worden gevolgd waar hij meent zijn lot te moeten vergelijken met de precare situatie van interne ontheemden waarnaar wordt verwezen in de stukken als bijlage bij het verzoekschrift. Gelet op het feit dat aangenomen kan worden dat verzoeker in zijn streek van herkomst beschikt over een netwerk waarop hij kan terugvallen, kan zijn situatie immers niet vergeleken worden met deze van de interne ontheemden. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van herkomst in de precare sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen. Dit geldt overigens eveneens voor verzoekers blote bewering dat hij gelet op het ontbreken van een overeenkomst tussen België en Afghanistan aan zijn lot zal worden overgelaten omdat hij niet zal worden beschouwd als een terugkeerder door de Afgaanse overheid. Volledigheidshalve dient eraan herinnerd te worden dat verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven ongeloofwaardig werden bevonden, en er bijgevolg geen reden is om aan te nemen dat verzoeker omwille van de door hem ingeroepen problemen gevlucht is, zodat hij niet als displaced person kan beschouwd worden. Aangezien verzoeker altijd in Behsud heeft gewoond en er kan terugvallen op een familiaal netwerk, blijkt niet dat hij zal terechtkomen in menonwaardige of vernederende omstandigheden die kunnen worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aanzienlijk vergroot.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 maart 2015, benadrukt verzoekende partij dat zij altijd de waarheid heeft verteld over haar afkomst uit de provincie Wardak zoals het Commissariaat-generaal thans toegeeft. Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar afkomst nu plots niet meer belangrijk zou zijn en zij stelt dat haar nieuwe documenten wel zeer belangrijk zijn en dus onderzocht moeten worden. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij informatie heeft toegevoegd waaruit blijkt dat zij bij terugkeer het risico loopt om gedwongen gerekruteerd te worden. Daarenboven is zij verwesterd door haar lange verblijf in Europa sinds april 2011 en rekening houdende met haar leeftijd (°1986). Verzoekende partij wijst er op dat zij helemaal niet meer past in de Afghaanse cultuur. Tot slot stelt verzoekende partij dat de veiligheidssituatie in Afghanistan en haar streek van herkomst zeer precair is zoals ook blijkt uit de informatie die zij aan het verzoekschrift heeft gevoegd. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar nieuwe asielaanvraag in het licht van al deze elementen ten gronde moet worden onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 16 maart 2015 opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in de door haar aangevoerde problemen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de mate verzoekende partij niet inziet waarom haar afkomst nu plots niet meer belangrijk zou zijn, herneemt de Raad dat, ofschoon de herkomst van verzoekende partij van Maidan Wardak reeds een twistpunt bleek te zijn ten tijde van haar eerste asielaanvraag, in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen dat dit element evenwel geen determinerend motief betrof in de beoordeling van haar asielmotieven. De afkomst van verzoekende partij uit de provincie Maidan Wardak doet immers geen afbreuk aan de tal van ongeloofwaardigheden betreffende haar asielmotieven, zoals haar ongeloofwaardige verklaringen over de reactie van haar schoonfamilie op het huwelijk met haar echtgenote en op het feit dat zij drie verschillende verklaringen aflegde over het tijdstip van haar vertrek uit Afghanistan. Deze vaststellingen werden door de Raad in zijn arrest nr. 80 520 van 27 april 2012 bevestigd. Of verzoekende partij van Ghazni dan wel van Maidan Wardak afkomstig is, was hierbij van ondergeschikt belang. Aangezien de herkomst van verzoekende partij niet aan de kern van haar relaas raakt en evenmin de geloofwaardigheid ervan herstelt en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekende partij naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Waar de herkomst van verzoekende partij *in casu* evenwel wel van belang is, is wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt immers dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Om die reden dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in haar land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Vermits de afkomst van verzoekende partij uit Wardak heden niet meer betwist wordt, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld. Zoals door de Raad reeds in voormelde beschikking werd vastgesteld, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca vervat in het administratief dossier en uit de bij de verweernota gevoegde EASO, *Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*, d.d. januari 2015, dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij die deze vaststelling weerlegt. Zij stelt ter terechtzitting dat de situatie in

haar streek van herkomst zeer precair is en verwijst naar de informatie die zij aan het verzoekschrift heeft gevoegd, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Ook wat betreft haar ontwikkelde argumentatie omtrent gedwongen rekrutering en verwestering, verwijst de Raad naar wat hij hieromtrent in zijn beschikking van 16 maart 2015 reeds geoordeeld heeft: *“In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de ‘potential risk profiles’ worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij “vechtmateriaal” zijn, zoals verzoeker, en stelt aldus tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad vooreerst op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Bovendien wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 stellen dat in een traditionele vorm van mobilisatie, lashkar genoemd, elk huishouden een man van gevechtleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Daar van dergelijke gedwongen rekrutering enkel sprake is in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectief controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen, toont verzoeker evenwel geen concreet verband aan met zijn individuele en persoonlijke situatie.*

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonst dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Verder benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS